

The background of the cover is a misty, golden-hour landscape. In the foreground, there is a body of water with gentle ripples. To the right, a wooden pier or dock extends into the water. In the background, a large, dark silhouette of a castle or fortress is visible on a hill, partially obscured by mist. The overall atmosphere is serene and ethereal.

carolina lozano

# brigh

(esperit)

edebé

brigh

(esperit)

carolina Lozano

# brigh

(esperit)

**edebé**

© Carolina Lozano, 2011  
www.carolinalozano.com

© EDEBÉ, 2011  
Passeig de Sant Joan Bosco, 62  
08017 Barcelona  
www.edebe.com

© de la traducció: Xavier Timoneda

*Disseny de coberta:* Francesc Sala  
*Fotografia de coberta:* Joyce Joy

Primera edició, octubre 2011

ISBN 978-84-683-0313-0  
Dipòsit Legal: B. 32066-2011  
Imprès a Espanya  
Printed in Spain

Qualsevol forma de reproducció, distribució, comunicació pública o transformació d'aquesta obra només pot ser realitzada amb l'autorització dels seus titulars, llevat de les excepcions previstes per la Llei. Adreceu-vos a CEDRO (Centro Español de Derechos Reprográficos) si necessiteu fotocopiar o escanejar cap fragment d'aquesta obra (www.conlicencia.com; 91 702 19 70 / 93 272 04 45).

*L'absència d'evidència no és  
evidència de res.*  
Carl Sagan

*Saber molt dóna ocasió de dubtar més.*  
Michel Eyquem de Montaigne

*Per a la meva família, com sempre,  
i per a les millors de les amigues.  
Per a aquells als quals us he conegut en aquests  
anys, i aquells als quals encara us he de conèixer.*

## Introducció

### **Diari de l'investigador Søren Hansen**

#### **Resum previ a projecte, dijous 16 de setembre:**

*INTRO AL CAS: Un fantasma, aparició, esperit, empremta, etc. són les diverses maneres d'anomenar una manifestació paranormal, és a dir, una ESP (percepció extrasensorial), entenent el concepte com una manifestació anòmala de la forma física o mental d'una entitat material. Malgrat el tòpic i les llegendes urbanes que envolten el tema, aquestes manifestacions poden quantificar-se de vegades, ja sigui de forma associada als fenòmens paranormals com a altres camps més seriosos de la ciència, com ara la geofísica, l'astronomia, la meteorologia...*

*Pel que fa a l'energia associada als fenòmens anomenats paranormals, solen ser EMPREMTES: energies invisibles, inaudibles, incorpòries, fins que es compleixen una sèrie de condicions específiques que les manifesten. Fins i tot quan no es manifesten d'una manera que es pugui captar a través dels sentits humans, sí que es poden captar de vegades amb infrarojos, varetes detectores, detectors de camps*

*electromagnètics, llum estroboscòpic, càmeres 3D, brúixoles, termòmetres, etc.*

*L'energia anomenada paranormal sembla ser més potent en condicions de baixa temperatura i alta electricitat estàtica. Són energies més potents durant la nit, quan la radiació solar no afecta la magnetosfera i els senyals, tal com succeeix amb la ràdio, es capten millor.*

*Tanmateix, cap estudi no ha demostrat que aquestes energies tinguin més consciència o intenció que les altres (quan tenen «consciència» passen de ser empremtes a ser ENTITATS). Òbviament, jo no recolzo la tesi de l'existència d'aquestes energies amb consciència, és a dir, els «fantasmes».*

*MOTIU DEL TREBALL: Demostrar que les suposades manifestacions paranormals són en realitat WARP.*

*Els WARP són punts terrestres en què les lleis de la física es recargolen tot creant manifestacions que popularment es confonen amb manifestacions sobrenaturals i paranormals (triangle de les Bermudes, vòrtexs, llocs encantats, tempestes anormals, etc.). La seva explicació en realitat és completament física, tot i que no la coneguem encara perquè s'escapa dels nivells de coneixement que tenim fins ara.*

*No obstant això, els nous corrents diuen que la ment humana és un potent intensificador (les persones amb una alta capacitat per alimentar aquestes energies són habitualment anomenades RELÈS, com els interruptors elèctrics), la qual cosa vindria avalada pel fet que aquestes manifestacions energètiques siguin més habituals en llocs on la gent està més predisposada a veure alguna cosa o en llocs on han*

*s'han esdevingut fets dramàtics que han implicat un alt component emocional. També es defensa la teoria de l'existència de persones SENSITIVES, capaces de captar aquestes ESP (o WARP) amb més facilitat.*

*OBJECTIU DEL TREBALL: Associar les ESP amb l'existència de WARP en aquests punts, i descobrir quines poden ser la causes de la seva existència. Enfocar-ho especialment cap a la teoria que la ment humana pot manifestar o alterar els WARP.*

*RESUM DE LA TEORIA QUE ES VOL DEMOSTRAR: Els fantasmes no existeixen, són simplement alteracions elèctriques i físiques (WARP), que es poden captar en major o menor mesura. I aquestes alteracions tindran una explicació física que es pot quantificar.*

*INTRO A L'EXPERIMENT: Trobada una còpia del treball d'història sobre la creació de llegendes paranormals realitzat al Royal Dunedin, a la biblioteca de la facultat d'Història.*

*Resum: Les autores fan un treball experimental, tot demostrant que es poden crear llegendes (igual que en el cas de les llegendes urbanes) sobre el món paranormal, tan popular en aquesta ciutat. Per aconseguir-ho es basen en algunes llegendes locals ja existents, com la del fantasma del carreró Mary King's Close o la del gos Bobby del pont George IV, i en creen una de nova en el seu institut. Per tal de dur a terme el projecte, una de les autores fingia que pressentia els fantasmes (els «reals» i l'inventat), mentre l'altra impulsava els altres a creure-s'ho, tot demostrant que fàcil que és manipular la història creant llegendes falses.*

*MOTIU D'ESTUDI: El treball és interessant, l'experiment està ben dut a terme i ben documentat. Si es-*



*tudio els llocs de suposades ESP que han utilitzat com a mostra en el seu treball, puc descobrir si hi ha punts WARP en zones on habitualment s'accepta que hi ha fantasmes. Això permetria demostrar que les suposades manifestacions paranormals són en realitat zones WARP que la gent capta en major o menor mesura.*

*Si estudio la possibilitat que les autores del treball siguin persones «relés» o «sensitives», podria aportar proves a la teoria que la ment humana pot influir en els WARP (creant una connexió entre l'energia viva i la terrestre).*

*PRIMERS PASSOS: Busco les autores a la universitat, ja que aquest any haurien d'haver-hi començat a estudiar. Trobo una Liadan Montblanc matriculada a 1r de Biologia; cabells taronja clars, ulls molt foscos, actitud esquiva (n'efectuo descripció detallada en l'apartat de Persones). Trobo una Aithne McWyatt a 1r de Psicologia; rossa, ulls blaus, aspecte voluble (n'efectuo descripció detallada en l'apartat de Persones).*

*TASQUES: Comprovar que són les noies correctes. Estudiar els emplaçaments de les llegendes reals i fer-hi anàlisis. En cas que donin resultats positius, continuar amb l'observació de les autores i examinar les zones on es van inventar els fantasmes. Comprovar aleshores si se'ls van inventar sense més ni més o si també hi ha WARP allà, i aleshores preguntar-se si els van crear elles (són relés) o si els van pressentir inconscientment (són sensitives). Plantejar-se posteriorment la idea de tractar d'alterar aquests WARP per tal de fer-los quantificables o bé reduir-los si són perillosos.*

## Capítol 1

*Aithne*

—**P**er molts anys! —em diu la Liadan, la millor de les amigues, quan arribo a casa seva.

Quan he creuat el llindar i ha tancat la porta, m'abraça. Quan m'he apropat a la saleta d'estar, em lliura un paquet embolicat en paper de seda. Somric agraïda, tot i que ella ja hauria de saber que el millor regal que m'ha fet mai va ser que es matriculés a la universitat aquí en comptes de tornar a la seva Barcelona natal.

—Per molts anys, Aithne —sento una altra veu amiga.

La Liadan assenyala l'escriptori de la zona d'estudi de l'apartament que té a casa del director del que va ser el nostre institut, el senyor McEnzie. Encara que no el veig, sé que l'Àlastair és allí recolzat, com sempre, i el saludo amb la mà. M'hi he acostumat. Ja no dubto que sigui aquí encara que no pugui veure'l.

—El Bobby és aquí? —pregunto en no sentir els seus lladrucs emocionats.

El Bobby em fa moltíssima llàstima. És el gos més

famós d'Edimburg, fins i tot li van consagrar un petit monument, però ningú no sap que el seu espectre continua aquí demanant afecte.

—No hi és —diu la Liadan—. L'he enviat amb l'Annie, segurament vindrà per aquí més tard. A veure si t'agrada.

Miro el regal una altra vegada i l'obro emocionada. Quan aparto el paper amb cura, veig que es tracta d'un preciós *ebook* de color blanc.

—Moltes gràcies! —exclamo—. No hauries d'haver-te molestat.

L'abraço un altre cop.

—Espero que et sigui útil. M'han dit que els futurs psicòlegs haureu d'estudiar llibres molt gruixuts i així carregars menys pes.

És un detall que hi hagi pensat. Ens asseiem al sofà del seu petit apartament. Bé, ja no és tan petit. Quan la Liadan va dir al director McEnzie que finalment es quedaria aquí, a Edimburg, ell i la seva esposa Agnes van decidir d'ampliar aquesta ala de la seva mansió per fer de l'apartament de la Liadan una petita caseta independent amb la seva cuina i la seva pròpia porta i tot. D'aquesta manera, la Liadan continuava amb ells, no hauria de pagar per un altre allotjament i tindria autonomia i llibertat per fer el que volgués. Fins i tot li estan pagant la universitat, i li han donat un fons econòmic. La Liadan és per a ells el més proper a una filla, i com que ella va perdre els seus pares, és una sort que es tinguin els uns als altres.

Passem una estona tractant d'esbrinar el funcionament de l'*ebook*, tot i que l'Àlar no s'hi apropa massa. Des del juny, quan es va alliberar dels límits

que l'obligaven a quedar-se en els terrenys de l'institut i va venir a viure amb la Liadan, els aparells electrònics de l'apartament han estat fallant sovint. Pobret, no és culpa seva. Almenys aquesta vegada, no com quan va fer esclatar totes les bombetes del jardí de l'institut. Em recorre una esgarrifança en recordar-ho. Aquells van ser uns dies estranys que per sort han quedat enrere.

Sona l'intercomunicador i els guardes de la mansió dels McEnzie ens informen que el Keir acaba de traspasar les portes del jardí. Com jo, ell també ha estat fora el cap de setmana visitant la seva nòvia Gala, que estudia literatura a Saint Andrews.

—Té gràcia —diu la Liadan—. Tots tres tenim parella però el teu nòvio viu a les illes Òrcades i la nòvia del Keir a Saint Andrews. L'única de les nostres parelles que viu aquí és la meva i he de fingir que també viu lluny perquè ningú no és capaç de veure'l.

Arrufo els llavis amb pena per la seva situació, però la Liadan riu. S'adapta a tot i és molt tenaç. La gent més prospera creu que l'Àlastair viu a l'estranger i que mantenen una relació a distància. Al cap i a la fi, ningú tret de nosaltres sap que viu aquí mateix, i ni tan sols nosaltres el veiem. Miro la Liadan mentre va a la cuina a fer bullir l'aigua del te. Ella i l'Àlastair tenen una afinitat increïble, i a la Lia no li importen els inconvenients. Els assumeix i els suporta, com a dona forta que és. L'única cosa que li dol és que no puguem veure l'Àlastair. Jo almenys puc parlar-hi, però el Keir ni tan sols el pot sentir. Per al Keir, l'Àlastair és un fantasma completament. Però sabem que ens estima.

Truquen a la porta i vaig a obrir. El meu cosí m'abraça amb força, abans d'apropar-se a fer un petó a la Liadan a la galta. Després mira al seu voltant, apartant-se els cabells, rossos com els meus, dels ulls.

—L'Àlaster és on és sempre —li dic.

El Keir aixeca una mà i saluda cap a l'escriptori.

—Hola —el saludo jo de part de l'Àlaster—. Et pregunta com ha anat per Saint Andrews.

—Molt bé, gràcies —respon el Keir i el somriure que li il·lumina el rostre reflecteix que intenc que ha estat aquest cap de setmana per a ell.

Entenc molt bé el Keir. Jo, que fa dos anys que visc separada de la meva parella, sé el que signifiquen aquestes breus trobades: la joia que et consumeix i que es converteix en una cosa agredolça quan arriba el moment de la separació. He tornat aquest matí de les Òrcades, però ja trobo a faltar el Brian. Sobretot perquè ja no ens tornarem a veure fins al cap d'un mes. La més afortunada, malgrat tot, és la Liadan. L'Àlaster pot ser amb ella sempre que vulgui.

—Com estan el Brian i el Neil? —em pregunta el Keir mentre s'asseu al sofà i pren una tassa de les que ens porta la Liadan.

—El Brian està molt bé —li responc. El Brian, el Neil i el Keir havien estat els millors amics a l'institut, i de fet jo vaig conèixer el Brian a través del meu cosí. Els tres eren inseparables. Ara que tant el Brian com el Neil viuen a Kirkwall, la distància fa que es vegin menys. Sobretot des de principis d'any, quan el Keir va començar a sortir amb la Gala i va a veure-la a ella en comptes de pujar amb mi a les Òrcades—. El que no sembla estar tan bé és el Neil. Se'l veu una mica moix.

El Keir assenteix, més seriós.

—No et preocupis —em diu—. Li passarà amb el temps.

Prenem el te mentre xerrem sobre el que hem fet el cap de setmana. Com sempre, o la Liadan o jo repetim el que l'Àlaster diu perquè el Keir pugui saber-ho. I quan ja es fa tard, ens acomiadem d'ells per tornar a casa.

—Recorda que vam dir a la Caitlin que aniríem a veure-la aquesta setmana —em diu la Liadan.

Intercanviem una mirada de comprensió quan el Keir, al meu costat, arruga el front. Pobret. Tot i que ha acceptat força bé l'existència de l'Àlaster i dels altres, la Caitlin continua suposant un problema per a ell. És normal, tenint en compte que fa uns anys la Caitlin va intentar enfonsar-lo al llac de l'institut només perquè li semblava guapo i volia quedar-se'l. És una cosa que el Keir encara no ha superat. Sobretot tenint en compte que l'Àlaster opina que és millor que continuï sense apropar-se al llac. No entenc per què. La Caitlin és encantadora, almenys la seva veu és molt dolça. No crec que sigui capaç de fer mal a ningú expressament. De segur que no ho tornaria a fer.

De camí cap a casa, ens apropem al petit mur del parc Bruntsfield Links per on acostuma a rondar el Jonathan. És una sort que en el nostre camí cap a casa hàgim de passar per la seva llar. Així li podem fer companyia una estona amenitzant el seu etern vagareig.

—Aithne! Per molts anys, senyoreta —sento la seva veu quan ens apropem al lloc on solem reunir-nos.

El Jonathan és tot el que es podria esperar d'un soldat de la Segona Guerra Mundial. Malparlat de vegades però cavallerós, valent i temerari. No em costa imaginar-me'l tal com el descriuen la Liadan i l'Àlar: un noi jove d'actitud despreocupada però formal, còmode en el seu uniforme militar verd. Sempre és molt simpàtic i educat, i protector amb nosaltres. És l'olor de sang que el sol acompanyar, tan tangible com invisible és ell, el que ens fa recordar la tragèdia de la seva mort.

—Una cigarreta, Keir? —pregunta, com altres vegades.

Repeteixo les seves paraules al meu cosí, que sacseja el cap amb un somriure.

—No, gràcies, Jon —diu—. Potser a tu no et preocupa morir d'un càncer de pulmó, però a mi sí.

Sento les etèries riallades del Jonathan, que semblen provenir de les profunditats de la terra. Segons ens va dir la Liadan, és l'únic d'ells que fa broma sobre la mort.

—Demà aniré a veure la Caitlin —li comento abans d'anar-nos-en.

—Digues-li que estic desitjant veure-la! Digues-li de part meva que somio cada nit amb les corbes que dibuixa el seu vestit humit. I que aquest any faré que li pugin els colors...

La qui es posa vermella sóc jo, però normalment em sobreposo a la vergonya i faig de missatgera. Jo pateixo per no veure més el Brian, però el Jon i la Caitlin només es veuen una vegada l'any. I ni tan sols estic segura que llavors puguin tocar-se.

—Li ho diré. Tot i que amb unes altres paraules —li adverteixo.

Les riallades em continuen ressonant a les orelles mentre el Keir i jo ens allunyem. L'olor de sang, igual que el ressò de la seva veu, va quedant enrere en la foscor de la nit.

—Què passaria si algun dia li digués que sí que vull una cigarreta? —murmura el Keir.

És una bona pregunta, la mateixa que ens fem la Lia i jo, i fins i tot l'Àlaster. El Jonathan realment creu que pot compartir les seves cigarretes amb el Keir. Què passaria si s'adonés que no és així? Seria més conscient de la seva inexistència? El pertorbria, això? El tornaria perillós?

La Liadan diu que l'Àlar també fa coses així de vegades, com per exemple continuar anant a investigar als arxius de l'institut quan ja no té cap necessitat de conèixer els límits que abans l'empresonaven; la Liadan ni tan sols està segura que realment en sigui conscient i creu que més aviat es tracta d'una compulsió irreflexiva. Són aquestes coses les que ens recorden que estem tractant amb persones que no sempre hi són totes, i que no comprenem bé.

Però la Liadan prefereix no indagar en això. Diu que li fa por que, si es tornen conscients de la seva inexistència en el món físic, en desapareguin d'alguna manera. Hem de cuidar-los i tractar-los amb afecte. Protegir-los del món modern. Perquè malgrat la por que poden fer-nos, i encara que n'hi hagi alguns que poden ser una amenaça, com el *poltergeist* del cementiri, la majoria són fràgils com una flama. Si buféssim massa fort, podríem extingir-los.